

литѣ имъ удари; работливитѣ стопани стѣгаха колата и плуговетѣ.

По коминитѣ накацахъ щъркели, затржбиха високо и бързо, сякашъ казваха: — На работа, на работа въ полето!

Екнаха отъ гласове полята, почернѣха отъ орачи.

— Хайде, Койчо, излѣзъ да се порадвашъ на хубавото време! — подвижна весело Койчовица.

— На хубавото време се радватъ само телцитѣ, че има кжде да вирятъ опашки... и пѣтлитѣ, че има кжде да се перчатъ и да ровятъ. А кажи ми, за какво да се радвамъ азъ, като трѣбва да впрегна воловетѣ, па да ида на нивата да ора.

— Ще идешъ. Нѣма да отидатъ врабцитѣ заради тебе!

— Лесно се приказва. — Да ида — ама като ме мързи!...

— Ще пратимъ коткитѣ да оратъ! — ядоса се Койчовица.

— То се е видѣло, че ще се тегли, ама щомъ ще е тегло — да мине по-скоро, — каза си Койчо, впрегна и отиде на нивата.

Ора цѣлъ день. Но нали бѣ свикналъ да лежи — капна горкиятъ отъ умора.

Едва се домъкна до кжщи вечерята. Нѣма време дори да яде. Легна и веднага заспа.

Отвори очи чакъ на другия день — къмъ обѣдъ. Жена му събираше всѣкакви пъртушини, връзваше ги на вързопи.

— Каква е пѣкъ тая отъ тебе? — зачуди се Койчо.

— Отивамъ на рѣката да пера, я вижъ какво е време! — възкликна радостно усмихната жена му.

— Да перешъ ли? Ами азъ какво ще правя самъ?

— Ще забъркашъ качакамъ, — усмихна се още по-весело Койчовица.

— Добре че каза. Знаешъ ли какъ съмъ гладенъ? Я забъркай по-напредъ качамака, че после

ходи кждето ще ходишъ. Тъкмо ще изстине, докато се върнешъ.

— Добре! Понасѣчи малко дърва!

— Кога ще вършишъ една ра-